

Επιλογές

Της Κατερίνας Αγγελάκη-Ρουκ

Γεια σας και πάλι!

Στα προηγούμενα τεύχη του *Αίτιον* στάθηκα σε δύο άντρες ποιητές. Νομίζω ότι καιρός είναι να αναφερθώ και σε κάποια ποιήτρια. Έχω μάλιστα την αίσθηση ότι στο σύνολο της ποιητικής παραγωγής των τελευταίων χρόνων οι γυναικείες φωνές αποτελούν την πλειονότητα.

Βέβαια, η ποίηση δεν χωρίζεται σε αντρική και γυναικεία, αλλά σε καλή και κακή, όμως το φύλο και οι ιδιαιτερότητές του, όπως και η διαφοροποίηση στην κοινωνική θέση των δύο μισών του ανθρώπου, δεν μπορούν παρά να χρωματίσουν ανάλογα και την ποίησή τους.

Θα σας προτείνω, λοιπόν, ένα ποίημα της Ελένης Γαλάνη, μόνιμης κατοίκου Γερμανίας νομίζω, από την ποιητική συλλογή *Terrarium* (Το Πείραμα του Ward) που κυκλοφόρησε πέρυσι σε μια καλαίσθητη έκδοση από το Μελάνι.

Terrarium - Το Πείραμα του Ward

Υπάρχουν φυτά που ζούνε σαν ψάρια
Ψάρια που ζούνε σαν φυτά
Άνθρωποι με φτερά, άνθρωποι με βράγχια
Άνθρωποι με φύλλα, με αγκάθια
Ανθίζουν, μαραίνονται, πολλαπλασιάζονται
στοιβάζονται, συστεγάζονται σε τερράρια
ακουάρια, γραφεία, στριμώχνονται
σε γυάλινα δωμάτια
μνημεία μοιάζουν θερμοκήπια
μέσα σε τραμ, μετρό, λεωφορεία
το οξυγόνο τους λιγοστεύει
η ανάσα σώνεται
το φως τους τελειώνει
Αιώνες κοιτάζουν πίσω από τα τζάμια μαραίνονται
οι μέρες σαν κιβωτιόσχημες
προθήκες που ασφυκτιούν
δαγκώνοντας έρωτες, τυμβωρύχοι του ερέβους,
σπρώχνονται βίαια
με δόντια, ράμφη
προϊστορικά θηρία στο μουσείο
της λήθης τους σκάβουν το χώμα με λύσσα
τη μοίρα τους έρποντας
όνειρα ξύνουνε μύχια με νύχια
τον τάφο τους
πόθοι σουγιάδες, λέξεις καρφιά,
Δεν βρίσκουν βυθό